

CASSANDRA-PLAN

MEER WELVAART, MEER WELZIJN

WELVAARTFISCALITEIT

INHOUDSTAFEL

1. [Voor groei, welvaart en welzijn](#)
  2. [Welzijn vergt welvaart](#)
  3. [Sociale zekerheid](#)
  4. [Sociale taks](#)
  5. [Belasting op verbruik](#)
  6. [Vennootschapsfiscaliteit](#)
  7. [Financiëring van de vergrijzing](#)
-

1. Voor groei, welvaart en welzijn

1. De wereld verandert aan sneltreinvaart. Zo zijn er na het verdwijnen van de communistische invloedssfeer anderhalf miljard consumenten bijgekomen.
2. Veranderingen zijn dus geen probleem maar een opportuniteit, tenminste, als wij klaar staan om de uitdaging aan te gaan.
3. Alleen is Oud-Europa nog te veel in zichzelf gekeerd om daarop adequaat te reageren, want het is nog een welvarend continent.
4. De meeste gezinnen hebben het vandaag goed. Het inkomen per capita is in de laatste vijftig jaar verviervoudigd. Er is modern comfort, vrije tijd, sociale zekerheid. Maar wat we hebben is niet voor eeuwig en één dag verworven.
5. Overigens, een enorm aandeel van onze welvaart is opgebouwd op krediet. De Staatsschuld. We hebben een overheidsschuld opgebouwd van 300 miljard euro (tegenover een actief van 80 miljard) en de verplichtingen wegens pensioen kunnen worden geschat op 1.050 miljard. Ieder bedrijf met deze cijfers zou failliet verklaard worden. Het gebeurt niet elke dag, maar een land kan ook failliet gaan. België tot nu toe niet omdat de grote schuld grotendeels bij haar eigen bevolking zit.
6. Minstens de helft van onze geleende welvaart zal door de komende generaties moeten afbetaald worden. De pensioenen van vandaag voor de prestaties van gisteren moeten door de werkenden van morgen betaald worden. We moeten onze verantwoordelijkheid nemen voor onze kinderen. Het is tijd voor een inhaalbeweging: niet onze consumptie, maar alleen wat duurzaam geïnvesteerd wordt kan met geleend geld worden bekostigd. Daarom is groei nodig. Ook de EU roept hiertoe op. [\[1\]](#)

2. Welzijn vergt welvaart.

1. Groei en gezond beleid is dus meer dan nodig om onze welvaart en ons welzijn voor onze kinderen te behouden en als het kan nog te verhogen. Nodig om een goed huis te hebben of een toffe job. Nodig voor een stevige sociale zekerheid en om het soms eens wat kalmer aan te doen en te breken met de sleur. Nodig om een sociaal aanvaardbaar en volwaardig maatschappelijk leven te bieden aan diegenen die uit de boot vallen. Het recht van de sterkste is het sterkste onrecht. Het is de plicht van de sterkste om voor de zwakste te zorgen.
2. Globalisering en vergrijzing zetten onze welvaart onder druk. Onder druk betekent niet verloren. Er moeten wel spijkers met koppen worden geslagen. De tijd dringt, en zeker in Vlaanderen waar de vergrijzing sneller zal toeslaan. Vlaanderen moet dan ook het voortouw nemen in het vergrijzingsdebat en zich niet langer laten paaien met een zilverfonds dat geen duurzame oplossing biedt en eerder een pure cosmetische operatie is. De zelfbediening zit ook in Vlaanderen en Brussel, ook al is het iets minder corrupt.
3. Ook de Europese Unie, en dan vooral de Commissie, voelt deze noodzaak voor fundamentele economische hervormingen sterk aan. Daarom legt zij sterk de nadruk op ondermeer het “Lissabonproces” met zijn focus op meer economische groei en een activerings-beleid naar de werklozen toe, een sterk en gericht onderzoeks- en innovatiebeleid, de forse vermindering van de regeldruk en administratieve lasten, het bestrijden van monopolievorming en van ongeoorloofde staatssteun en de voltooiing van de interne markt, onder meer voor de dienstensector (zie de “Bolkesteinrichtlijn”).
4. Vlaanderen, en zelfs Wallonië, zijn in staat groeicijfers te realiseren die het wereldgemiddelde overstijgen. We hebben het potentieel om te concurreren met steden als Hong Kong, Singapore en andere paradijzen van de economische vrijheid. We zijn in staat tezelfdertijd een typisch West-Europees sociaal model te behouden. We zijn immers gezegend met de bijzondere arbeidsethiek van de Vlaming, een ideale ligging als toegangspoort tot Europa en met de rijke ervaring van een ondernemend volk. We zijn evengoed vervloekt met een behoudsgezinde verzuiling, een inefficiënte overheid en regeringen waarvoor lijfsbehoud voorrang heeft op visie, verlamd als ze zijn in een onhoudbare en ondemocratische staatsstructuur.
5. Onze welvaartsstaat is niet voor altijd verworven.
6. De zich steeds uitbreidende sociale zekerheid, dat voor het leeuwendeel gefinancierd wordt uit belasting op arbeid (2/3 van de uitgaven van de eigenlijke sociale zekerheid) wordt stilaan onbetaalbaar. De financieringsbasis is immers niet sterk genoeg. Het recht op werk voor iedereen kon slechts enkele decennia volgehouden worden. Vanaf de jaren 70 werd arbeid massaal afgestoten. De welvaartstaat moest dan als vangnet fungeren. Een vangnet dat na verloop van tijd, vrijwillig of onvrijwillig, voor sommigen een kleefmat werd. Door niet aan de oorzaken te willen raken werd een negatieve spiraal geschapen die onze welvaartcreatie zelf ondergraven heeft. Arbeid wordt belast aan grosso modo 200% bovenop het nettoloon. Met dergelijke verhouding hoeft het ons ook niet te verwonderen dat er 1,2 miljoen mensen afhankelijk zijn van een

vervangingsinkomen en niet van hun arbeid. Men zaagt de boom af waarop we allen zitten.

7. De overheid heeft de verplichting om een economische en sociale situatie te ontwikkelen waarin jobs kunnen gecreëerd worden. Dit is de enige manier om “recht op werk” daadwerkelijk te garanderen.
8. De problemen zijn bekend: te hoge fiscale en zeker te hoge parafiscale lasten, een te rigide arbeidsmarkt met hoge (verdoken) werkloosheid (te veel van overheidswege gesubsidieerde banen) en tenslotte te weinig homogene socio-economische bevoegdheden voor Vlaanderen. Ons plan tackelt deze problemen één voor één en wil ze gezamenlijk aanpakken.
9. Ons plan schetst het kader waarbinnen de beleidsmakers zich zouden moeten bewegen, zonder de economische groei te hypothekeren. De samenleving moet zich beschermen tegen de expansieve overheid die nu bijna de helft van de economie voor haar rekening neemt en daardoor het privé-initiatief verstikt. Dit gebeurt bovendien met een enorme verspilling van de middelen, in alles het tegengestelde van wat een beleid gericht op duurzame ontwikkeling moet zijn. Het kader waarbinnen het beleid kan worden gevoerd moet duidelijk afgebakend worden. Niet de burger leeft boven zijn stand, maar de staat.

3. Fiscale zekerheid

1. De belasting op inkomen, kapitaal, consumptie en arbeid noemen wij het “fiscaal en parafiscaal overheidsbeslag” of kortweg “het overheidsbeslag”. Het overheidsbeslag was in 2004 even hoog als bij het aantreden van paars in 1999, ongeveer 47,5%, alle retoriek over lagere belastingen ten spijt.
2. 60,5% van de arbeidskosten aan de werkgever gaan richting overheid.
3. De fiscale druk is het hoogst voor alleenstaande personen, personen zonder kinderen en ... personen met een laag inkomen. Van een sociaal voelend beleid gesproken.
4. Dit jaar gaan we slechts twee, maximum drie dagen per week uit werken voor eigen rekening. De overige werkdagen zijn voor rekening van de fiscus. Dat blijkt uit een onderzoek van de vereniging van fiscale advocaten Idefisc.
5. Wanneer de federale overheid maatregelen neemt om de belastingdruk naar beneden te halen, zijn de lokale besturen er als de kippen bij om de lasten te verhogen. Het resultaat is een nog zwaardere aderlating voor de burger.
6. De fiscale en parafiscale druk moet naar omlaag, zoveel is zeker. Aan vestzak-broekzak operaties van de regering moet paal en perk worden gesteld.
7. Wij voeren hierbij geen ongenueanceerde hetze tegen belastingen. Belastingen zorgen voor ontvangsten, nodig om maatschappelijke noden te lenigen. Maar fiscale zekerheid is voor werkenden, wat sociale zekerheid voor niet-werkenden is. Wij hebben – zoals bij enige andere verkoper of leverancier – het recht te weten welke prijs wij maximaal zullen moeten betalen voor de totale “overheidsdienst”.
8. Het samenspel tussen staat en samenleving kun je eigenlijk het best vergelijken met de werking van een menselijk lichaam. De overheid staat in essentie voor het geraamte dat steun, stevigheid en een houvast

biedt aan de taaie pezen, sterke spieren en levensnoodzakelijke, maar zachte organen van samenleving en economie. Maar indien dit geraamte teveel groeit, dan leidt dit tot aderverkalking en geblokeerde gewrichten, met alle verstarring en verstijving van de samenleving van dien.

9. De verlaging van het overheidsbeslag houdt altijd het zoeken naar een subtiel evenwicht in: voorzien in voldoende middelen voor het uitvoeren van overheidskerntaken, zonder groei en welvaart in het gedrang te brengen.
10. De waarheid is dat noch een extreem laag, noch een te hoog overheidsbeslag ruimte voor welvaartscreatie toelaat. Inderdaad, als er geen overheid zou zijn, zou er ook geen economische groei zijn. Wie zal anders de wegen aanleggen, de veiligheid waarborgen, het eigendomsrecht beschermen? Een zeker niveau aan belastingen is dus nodig, want koken kost geld. Maar komt er een teveel aan overheid, ook dan stopt de groei. De staat gaat dan lopen met geld die productiever door de privé (particulieren en ondernemingen) aangewend kan worden. Er zou m.a.w. meer economische groei en bijgevolg meer welvaart en meer werkgelegenheid zijn als het geld niet ter beschikking van de overheid stond.
11. De Texaan Dick Armey (onder andere lid van het Amerikaans Congres) meent het optimaal overheidsbeslag wiskundig te kunnen berekenen, zoals Arthur Laffer het optimaal verband tussen belastingopbrengsten en belastingtarieven vaststelt. Zijn leerling, Pevcin, bepaalde met die methode dat het optimaal niveau voor België ligt tussen de 36,60 en de 42,12% van het BBP.
12. Belangrijker is te zien wat in de wereld en vooral rondom ons gebeurt. Het Europese gemiddelde overheidsbeslag lag in 2003 op 40,9% en verlaagde in 2004 tot 40,7%, het laagste niveau in 10 jaar.[\[2\]](#) Zelfs grote broer Duitsland doet het ondanks hun Wallonië, de achtergestelde Ostländer, sinds 2004 met 40%.[\[3\]](#) Ons plan wil de overheidsuitgaven op vier tienden van het nationaal inkomen bevriezen.
13. Met ons plan beschikt de overheid dus nog steeds over een ruime, maar veel gezondere ruimte om een beleid te voeren. Wij willen in de grondwet laten opnemen dat de belasting op inkomen, kapitaal, consumptie en arbeid nooit hoger kan liggen dan 4/10de van het nationaal inkomen van een bepaald jaar.
14. Vergeten we echter niet dat het bewezen is dat lagere tarieven meestal leiden tot hogere inkomsten, wegens de verbreding van de belastbare basis. Die verbreding komt er wegens de groei van de economie die volgt op een belastingverlaging. Dus kan met lagere tarieven de 40%-grens overschreden worden. Wat moet er dan gebeuren? Van zodra dit officieel is vastgesteld wordt het overtollig beslag gereserveerd voor latere tekorten, maar dan niet zonder dat de tarieven automatisch worden verlaagd, zodat welvaartscreatie permanent gegarandeerd blijft.
15. Het onmiddellijke gevolg van de beperking van het overheidsbeslag is dat de overheid verplicht is beleidsruimte te zoeken in de verhoging van haar efficiëntie.

4. Sociale taks

1. Bij de organisatie van de fiscaliteit wordt uitgegaan van het ZET-principe (zekerheid, efficiëntie, transparantie) en is er toepassing van fiscale democratie.
2. Belastingen dienen voor de financiering van de kerntaken van de overheid: bescherming van de openbare orde, veiligheid, openbare gezondheid, doelgerichte sociale bescherming, bescherming van het leefmilieu of als noodzakelijke rem op het overmatig verbruik van schaarse middelen.
3. Het opleggen van fiscaliteit kan nooit natte vingerwerk zijn. Zowel bij het bepalen van de belastbare basis als van de hoogte moet 100% rekening worden gehouden met de gevolgen ervan op groei en welvaart in ons land.
4. Hetzelfde geldt overigens voor schuldfinanciering, want uiteindelijk draait de belastingbetaler daar later voor op. Begrotingen moeten meer dan in evenwicht zijn, want er moet heel wat gereserveerd kunnen worden voor de toekomst. Qua schuldgraad van de overheid willen wij evolueren naar een brutoschuld van maximaal 40% van het BBP. [\[4\]](#)
5. De complexiteit van de inkomstenbelasting is dermate hoog dat de inning alleen al 3% (ongeveer 1% bij de belastingdiensten van de overheid en ongeveer 2% bij de belastingsplichtige bedrijven en personen) opsloort van wat er geïnd wordt. Sommige bronnen hebben het over 10%. De reden is hiervoor het complexe systeem van scheefgegroeide aftrekmogelijkheden. [\[5\]](#)
6. De vaststellings- en inningsprocedures van de directe en indirecte fiscaliteit moeten uitblinken in zekerheid, efficiëntie en transparantie. We kunnen de overheid niet efficiënt laten werken als de belastingdiensten niet optimaal functioneren. Nemen we nu Hong Kong. Er wonen 7 miljoen mensen, iets meer dan zes miljoen Vlamingen, iets minder dan 10 miljoen Belgen. Zij stellen het met 200.000 ambtenaren. Er zijn slechts 2.300 ambtenaren nodig voor het innen van de belastingen. In België worden er 6.000 fiscale ambtenaren gebruikt enkel en alleen voor het overtikken van de aangiftes. Hongkong heeft dan ook een vlaktaks van 16%. Bij een vlaktaks wordt, behoudens een vrijgesteld inkomen aan de basis, nog slechts één belastingtarief gehanteerd.
7. Voorbeeld van het systeem “sociale taks”: Grootverdieners hebben niet veel belang met een belastingvrije som van bijvoorbeeld 6.000 euro. Voor iemand die weinig verdient kan dit bij wijze van spreken het verschil maken tussen aardappelen met of zonder vlees.

1	2	3	4	5	6
€ 0,01	€ 10.000,00	€ 0,00	30,00%	€ 0,00	0,00%
€ 5.940,00	€ 10.000,00	€ 0,00	30,00%	€ 0,00	0,00%
€ 7.290,00	€ 10.000,00	€ 0,00	30,00%	€ 0,00	0,00%
€ 10.380,00	€ 9.924,00	€ 456,00	30,00%	€ 136,80	1,32%
€ 17.300,00	€ 8.540,00	€ 8.760,00	30,00%	€ 2.628,00	15,19%
€ 20.000,00	€ 8.000,00	€ 12.000,00	30,00%	€ 3.600,00	18,00%
€ 25.000,00	€ 7.000,00	€ 18.000,00	30,00%	€ 5.400,00	21,60%
€ 30.000,00	€ 6.000,00	€ 24.000,00	30,00%	€ 7.200,00	24,00%
€ 31.700,00	€ 5.660,00	€ 26.040,00	30,00%	€ 7.812,00	24,64%
€ 35.000,00	€ 5.000,00	€ 30.000,00	30,00%	€ 9.000,00	25,71%
€ 40.000,00	€ 4.000,00	€ 36.000,00	30,00%	€ 10.800,00	27,00%
€ 45.000,00	€ 3.000,00	€ 42.000,00	30,00%	€ 12.600,00	28,00%
€ 50.000,00	€ 2.000,00	€ 48.000,00	30,00%	€ 14.400,00	28,80%
€ 55.000,00	€ 1.000,00	€ 54.000,00	30,00%	€ 16.200,00	29,45%
€ 60.000,00	€ 0,00	€ 60.000,00	30,00%	€ 18.000,00	30,00%
€ 65.000,00		€ 65.000,00	30,00%	€ 19.500,00	30,00%
€ 70.000,00		€ 70.000,00	30,00%	€ 21.000,00	30,00%
€ 75.000,00		€ 75.000,00	30,00%	€ 22.500,00	30,00%
€ 80.000,00		€ 80.000,00	30,00%	€ 24.000,00	30,00%
€ 85.000,00		€ 85.000,00	30,00%	€ 25.500,00	30,00%
€ 90.000,00		€ 90.000,00	30,00%	€ 27.000,00	30,00%
€ 95.000,00		€ 95.000,00	30,00%	€ 28.500,00	30,00%
€ 100.000,00		€ 100.000,00	30,00%	€ 30.000,00	30,00%

SOCIALE TAKS

- 1 NETTO BELASTBAAR INKOMEN
2 BEPALING BELASTINGVRIJE SOM
3 BELASTBAAR BEDRAG
4 TARIEF VAN DE SOCIALE TAKS
5 VERSCHULDIGDE BELASTING
6 MARGINALE AANSLAGVOET

8. Het hoofddoel van de sociale taks is de invoering van een eenvoudig systeem dat de efficiëntie van de diensten en de fiscale zekerheid van de burgers zal verhogen. De belastingsaangifte op één postkaart. In de sociale taks geldt nog één tarief, nl. van 30% in de personenbelasting in plaats van zeven tarieven vandaag. Dit tarief kan geleidelijk aan verminderd worden wanneer de beoogde overheidssanering zich inzet, hetgeen de financiële honger van de overheid zal doen afnemen en de economie zal aanzwengelen.
9. De sociale taks gaat gepaard met een systeem van degressieve belastingvrije sommen. Dit systeem is zeer eenvoudig. Op het globale inkomen van een belastingplichtige berekent de computer welk deel van het inkomen onbelast blijft. Naarmate het inkomen lager of hoger is, is de belastingvrije som hoger, dan wel lager. Lage inkomens betalen hierdoor geen belastingen. Eens men het dubbele van het (wettelijk gekozen) gemiddelde inkomen ontvangt is er geen belastingvrij gedeelte meer. De belastingvrije som wordt met 3% verhoogd per persoon ten laste.
10. Belastingen op spaarinkomsten zoals roerende voorheffing, e.d.m. blijven bevrijdend. Spaarinkomsten zijn het nettoresultaat van de inspanningen van de productieven. Ze zijn verdoken sociale zekerheid

tegen de vergrijzing van vele zelfstandigen en hardwerkende Vlamingen.

11. Wij zijn radicaal gekant tegen elke vorm van vermogensbelasting of meerwaardebelasting in de personenbelasting omdat op het vormen van vermogen al belastingen werden geheven. De bestaande moeten opnieuw afgeschaft worden. Bij het belasten van vermogen gaat het altijd om opbrengsten: de vruchten worden belast, nooit de boom.
12. Schenkingsrechten en de taks op verdriet, de successierechten, moeten aan een uiterst laag vlak tarief van hoogstens 3% worden belast, ongeacht de begunstigen. Registratierechten moeten verdwijnen. In de plaats komt een variabele taks die het kadastraal inkomen (gewaardeerd op basis van de marktprijzen) verhoogd of verlaagd volgens de graad van de energie-efficiëntie van onroerende goederen en de strijd tegen de uitstoot van schadelijke stoffen en gassen.
13. Ook de echte sociale uitkeringen (niet de werkloosheidsvergoedingen, vergoedingen naar aanleiding van een arbeidsongeval of vergoeding voor de opgelopen beroepsziekten die verzekeringsuitkeringen zijn) blijven in ons model belastingsvrij. Het is onzinnig om uit de algemene middelen, het belastingsgeld, een sociale uitkering toe te kennen en hier dan opnieuw een belasting op te heffen. Zo zullen gezinsuitkeringen zoals kinderbijslag, de pensioenen, maar ook dividenden uit pensioenfondsen belastingsvrij blijven. Hierdoor zullen onze belastingdiensten efficiënter en goedkoper kunnen werken.
14. Politiek is keuzes maken. Wij kiezen voor economische groei, welvaart en werkgelegenheid. Wij willen sociale zekerheid, fiscale zekerheid en werkzekerheid. Hoe kan men dat garanderen? In onze samenleving zijn er drie financieringsbronnen voor de overheid: arbeid (sociale bijdragen), inkomen (inkomstenbelasting) en consumptie (BTW, accijnzen en invoerheffingen).
15. Nu bestaat de structuur van het fiscaal en parafiscaal overheidsbeslag uit 69% fiscaliteit (37% directe fiscaliteit en 32% indirecte fiscaliteit zoals BTW en accijnzen), ten opzichte van 31% parafiscaliteit (sociale bijdragen als aandeel van de belasting op arbeid). In ons model wijzigt dit in 86% fiscaliteit, ten opzichte van 14% parafiscaliteit (sociale bijdragen als aandeel; de belasting op arbeid wordt dus verminderd).
16. Dit lijkt op een belastingsverhoging maar is het niet. Men moet immers opmerken dat het overheidsbeslag in ons model veel lager ligt waardoor 86% gelijk staat met 75% à 80% met het huidig belastingssysteem.
17. Daarbij moet men dan ook nog in rekening nemen dat:
18. het nettoloon van de werknemer hoger zal liggen door de lagere sociale bijdrage die hij zal betalen. De verhoging van het percentage directe fiscaliteit zal hand in hand gaan met een hogere koopkracht van de belastingplichtige;
19. de belastingsontvangsten uit de personenbelastingen afkomstig zijn van een grotere groep belastingplichtigen (gezien de onvermijdelijke verhoging van de werkzaamheidsgraad en dus meer mensen met meer inkomen), zodat de last van de huidige werkenden lichter wordt;

20. door de verhoogde koopkracht en lagere prijzen de consumptie zal toenemen en, hoe meer indirecte belastingen worden geïnd, hoe lager de directe belasting (de personenbelasting) zal bedragen.
21. Het vereenvoudigen van de fiscaliteit heeft uiteraard gevolgen. Met uitzondering van de notionele interestaftrek en de aftrek voor beroepskosten voor niet-loontrekkenden, wordt elke kostenaftrek geweerd, zowel in de personen- als in de vennootschapsbelasting.
22. Wel is aftrek voor het betalen van alimentatiegeld mogelijk, omdat dit formeel gelijk staat met het betalen van een loon dat een ander persoon ten goede komt.
23. Wel verdwijnen alle belastbare voordelen, zoals het gebruik van een firmawagen (die wij als een dienst beschouwen) of bijzondere fiscale stelsels (holding, tax shelter, ...).
24. Om de burgers correct te informeren wordt zijn volledige loonkost op zijn loonbriefje vermeld, inclusief datgene wat de werkgever voor hem aan de overheid moet afdragen.
25. Een vereenvoudiging tot een transparant fiscaal stelsel zal in alle gevallen de strijd tegen de fiscale en parafiscale fraude vereenvoudigen. Zwart geld is vandaag de smeerolie van onze economie, maar draagt weinig bij tot het algemeen belang. De OESO berekende dat 22% van ons BBP in het zwart circuit gebeurt. Daarmee loopt de overheid miljarden aan ontvangsten mis en bedriegt de burger zichzelf. Door haar eenvoud is de sociale taks fraudebestendig en wint de overheid aan opbrengsten.

5. Belasting op verbruik

1. De belasting moet op de consumptie gelegd worden en niet op de productie. Indirecte fiscaliteit is immers veel ruimer dan BTW alleen. Consumptie is een veel stabielere belastingsbasis dan belasting op inkomens. Het is ook veel minder aan schommelingen van de conjunctuur onderhevig dan inkomen en winst. BTW tarieven kan men gedrags- en maatschappijsturend maken (consu- minderen of vermeerderen, ecologisch enz...), en verhogen of verlagen maar altijd rekeninghoudend met de 40 % regel op het overheidsbeslag.
2. Door de bevrozing van de overheidsuitgave op 40 % van het BNP kan de overheid dus niet ongeremd BTW verhogen, integendeel. Indien de consumptie en dus de BTW en accijnsontvangsten voldoende toenemen, zit er zelfs een verlaging van het BTW-tarief naar een gemiddeld Europees niveau van 19% in. Dit is belangrijk voor onze kleinhandel.
3. Luxemburg bijvoorbeeld staat bekend voor zijn laag BTW-tarief. Luxemburg haalt 15% uit zijn indirecte fiscaliteit, terwijl België vandaag, met een BTW-tarief dat 6% hoger ligt, 2% van het BBP minder ontvangsten haalt uit deze bron. Een klein land als België – verdoemd tot een open economie – kan dus perfect dezelfde resultaten halen met een lagere BTW-voet.
4. In tegenstelling tot de huidige regering spant ons plan de kar niet voor het paard. Ook de regering zegt dat de indirecte fiscaliteit de lasten op arbeid kan verlichten en droomde al van een BTW-verhoging. Niet zo bij ons: eerst de arbeidsbelasting verlagen, dan nagaan op welke manier de indirecte fiscaliteit dit kan opvangen.

6. Vennootschapsfiscaliteit

1. Het niveau van de vennootschapsbelasting is één der meest determinerende factoren voor de competitiviteit, het aantrekken van investeringen, de werkgelegenheid en de economische groei van een land. Een vermindering van de vennootschapbelasting is door het terugverdieneffect op termijn volledig budgetneutraal.
2. Het statutair (dit is het wettelijke, nominaal) tarief van de vennootschapsbelasting moet met 14,99% dalen van 33,99% naar 19%. Dit tarief wordt van toepassing op alle vennootschappen, zonder uitzondering. Geen gunsttarieven voor KMO's, geen bijzondere fiscale behandeling voor bijvoorbeeld holdings. Deze verlaging is noodzakelijk en verdient zichzelf terug door de grotere belastbare basis en de lagere werkloosheid die er uit voortvloeit.[\[6\]](#)
3. Het statutaire tarief wordt gebruikt in de headquarters van buitenlandse ondernemingen om de shortlist op te stellen van de landen waar zij een investering overwegen. Vandaag valt België doorgaans uit de boot.
4. De K.U.L. heeft aangetoond dat een verlaging van het tarief van de vennootschapsbelasting van 33,99% naar 26,8% minstens 2,7 miljard euro bedrijfsinvesteringen zou opleveren.
5. Een vermindering van het nominale tarief tot "slechts" 25% impliceert dat de jobreallocatie zou toenemen met 6%. Economen schatten de waarschijnlijke toename aan jobs hierdoor op 90.000 extra banen.[\[7\]](#)
6. Het nominale tarief moet onder de psychologische grens van 20%. Enkel een verlaagd tarief voor KMO's zal geen impact hebben op de broodnodige buitenlandse investeringen. Deze verlaging moet in één klap gebeuren. Een graduele geleidelijke afbouw heeft niet het beoogde effect op de economie.
7. Er is natuurlijk een verschil tussen dat statutair of nominaal tarief en de effectieve (dit is de werkelijke) belastingdruk die op vennootschappen weegt. Eigenlijk speelt alleen dat laatste voor de onderneming een rol. Daarom is het ons doel om de echte belastingsdruk altijd onder het Europese gemiddelde te houden. Vandaag ligt dit in België nog altijd 3% te hoog, nl. 26,15% t.o.v. 23,17%. Alle overheden moeten met deze druk rekening houden bij het opleggen van andere vormen van fiscaliteit.
8. Ons plan voorziet dat de gemeenten (stads- en streekgewesten), lokale opcentiemen kunnen heffen op de vennootschapsbelasting. Dit is verantwoord omdat de fiscale druk uit opcentiemen altijd redelijk is. Het is een extra percentage geheven boven op de verschuldigde belasting berekend op basis van het resultaat van de vennootschap. Doet de onderneming het bepaalde jaren minder goed, dan riskeert ze niet door blinde lokale belastingen nog meer kopje onder geduwd te worden.
9. Daarom voorzien wij dat elke andere vorm van lokale fiscaliteit die ondernemingen treft – de zogenaamde "pestbelastingen" – wordt ontmoedigd.
10. Zulke belastingen kunnen nog enkel bedoeld zijn om een bepaald gedrag te sturen, niet om ontvangsten te genereren. De opbrengsten vloeien terug naar de ondernemingen of naar de gemeenschap,

bijvoorbeeld door de opbrengst in mindering te brengen van de overdrachten die lokale overheden ontvangen van de overheid.

7. De financiering van de vergrijzing

1. Wij willen het recht op welvaart en welzijn ook aan onze kinderen spijkerhard garanderen. Daarvoor is het onder meer nodig om geld opzij te leggen en dat geld te kapitaliseren.
2. Dit streven past in wat wij zien als de uitbouw van een concurrentiële welvaartsstaat.
3. De concurrentiële welvaartstaat is gericht op een gegarandeerde sociale bescherming, voor de werkende en de arbeidsongeschikte, met de nadruk op de levensfasen voor én na de actieve loopbaan, maar ook voor de toekomstige generaties. Wij denken vierdimensionaal. Dit bewustzijn en engagement wordt ook van de overheid en van alle sociale actoren vereist. De concurrentiële welvaartstaat biedt maximaal kansen aan mensen die elk, volgens eigen kunnen, een stukje gemeenschappelijke verantwoordelijkheid dragen om de toekomst van de welvaartstaat veilig te stellen.
4. Hoe zit het vandaag met de NV België? De federale overheid heeft een expliciete schuld van 282,2 miljard euro (2006). Die berekening houdt echter geen rekening met de pensioenverplichtingen die netto actueel geschat worden op 3,5 maal het BBP of 1.050 miljard. Dit is de impliciete schuld. Wat deze cijfers evenwel duidelijk vertellen is hoe nefast het Keynesiaanse beleid van de laatste decennia geweest is. Het was een beleid dat vooral de consumptie in stand hield door welvaart op krediet te kopen. Consumptie, in tegenstelling tot investeringen, creëert geen welvaart. Het woord zegt het zelf: men verbruikt en het is weg. Bij een investering is er niet alleen een terugverdieneffect, als het wat meevalt levert de investering inkomsten op die het veelvoud zijn van de investering. De overheidsinvesteringen zelf zijn teruggevallen op minder dan 2%. In alle geval moeten de investeringen toenemen.
5. Jaarlijks presenteert de Studiecommissie voor de Vergrijzing haar verslag^[8] aan de federale regering. De jaarlijkse extra uitgave zou in 2030 ten opzichte van 2005 3,80% van het BBP hoger liggen. De Hoge Raad van Financiën stelt dat een begrotingsoverschot van 1,5% van het BBP moet gerealiseerd worden om aan de gevolgen van de vergrijzing het hoofd te bieden. Wij volgen dit advies en willen de betaalbaarheid van de gevolgen van de vergrijzing spijkerhard garanderen. Jaarlijks wordt minstens 1,5% van het BBP gekapitaliseerd om de toekomstige meeruitgaven zonder noemenswaardige schokken te kunnen opvangen.
6. Gaat het globale aandeel van de uitgaven voor de sociale zekerheid door toepassing van ons plan iets naar omlaag (21,90% van het BBP ten opzichte van de door het Planbureau verwachte 23,70%), onder meer door de ingrepen inzake werkloosheidsuitkeringen en het beter onder controle houden van uitgaven in de gezondheidszorg, dan mag daar de 1,50% BBP die wij reserveren voor toekomstige sociale uitgaven bijgeteld worden. Zo komen we aan 23,40%, of nauwelijks minder dan voorzien. Wij willen die 1,50% dus niet zoals de

kortzichtige en egoïstische beleidsmakers bij de consumptie van vandaag voegen, maar voelen ons al betrokken bij de burgers van morgen.

7. Hier ligt het bewijs dat wij socialer zijn dan de socialisten. Groei is de voorwaarde voor elk sociaal beleid. Hoe hoger de groei, hoe meer sociale rechten onze economie kan verdragen. Hoe meer groei, hoe beter de werknemer zijn leefkwaliteit kan verbeteren. Er is geen sociaal paradijs mogelijk boven op een economisch kerkhof. Door de focus te plaatsen op activiteit, ten gunste van competitiviteit en dus van groei en welvaart, komt automatisch een grotere ruimte vrij voor het steeds verder terugdringen van armoede.
8. Iedereen heeft belang bij dit groeiperspectief, ook de vakbonden. We moeten de samenleving heruitvinden zonder de verzuiling als hulpstuk. Heel wat verenigingen binnen de klassieke zuilenstructuur hebben de sociologische wetmatigheid zichzelf als finaliteit te zien en niet langer als middel. Het verwerven van subsidies krijgt dan voorrang op wat ze daarmee willen gaan doen.
9. Begeleiding, opleiding en groei gaan hand in hand. Slagen in de reddingsoperatie van onze samenleving kan pas door mee te stappen in ons groeiverhaal.

---

[1] <http://europa.eu/scadplus/leg/nl/lvb/l25078.htm>

[2] Statistics in Focus – Economy and Finance, 2006/2, Eurostat, 2006.

[3] Bron: Eurostat.

[4] Er is als dusdanig geen precieze definitie van wat als een aanvaardbare schuldgraad moet worden beschouwd. In het Verenigd Koninkrijk noemt men een netto-overheidsschuld dat lager ligt dan 40% van het BBP “een stabiel en voorzichtig niveau”. In het Nieuw-Zeelandse Fiscal Strategy Report van 1994 legde de overheid de “voorzichtige” schuldratio voor de brutoschuld en de nettoschuld vast op respectievelijk 30% en 20% BBP. De bruto-overheidsschuld bestaat uit het geheel van de financiële verplichtingen van de overheid. De netto-overheidsschuld stemt overeen met deze schuld na aftrek van alle financiële activa van de overheid.

[5] Bron: “WorkForAll”

[6] Zie hieromtrent Rudy Aernoud, Vlaanderen-Wallonië, je t’aimes moi non plus, p. 206 e.v. Wel moet men er rekening mee houden dat de budgettaire kost van een werkloze in ons model lager ligt dan vandaag het geval is en in ons model ook andere maatregelen leiden tot meer werk.

[7] Bron: Jozef Konings en Hylke Vandenbussche, “Vennootschapsbelasting, tewerkstelling en groei”, Beleidsnota nr. 13 / Mei 2006, vkwmetena, p. 14

[8] Bij de berekening van de budgettaire kost van de vergrijzing, gaat ze in haar verslag van mei 2006 uit van een aantal hypothesen, waarvan de uitkomst hoogst

onzeker is. Door het onzekere karakter van de hypothesen die aan de basis van deze berekening liggen, mogen we er van uitgaan dat dit een absoluut minimum is, en **dat het uiteindelijke percentage gevoelig hoger zal liggen**. Vandaar dat de kapitalisatie ook van kapitaal belang is.